

Allt och ingenting i en vinkel ur en ring

Jag är ingenting.

Stelnad, förstörd.

Fast, som i en 90 graders vinkel. Sakta vankar tankar av och an, inuti någonting som kallas ingenting.

Att uppnå det ultimatum, att veta att du inte är någonting värd.

Du känner det, så mycket att det går genom alla dina lemmar och ditt hjärta. Och namnet du inte kan glömma, rinner sakta ut längs din kropp som en förevigad tår. Pappret är bara ett sätt att stanna tiden, pappret som vi just nu läser på. Tillsammans, eller avskilt i ett kallt rum. Tickande ser man på allt som rör på sig, som fladdrar förbi framför ögonen. Men själv kan du inte göra något, du är fast i hörnet på 90 grader. Inte ens den visaste man kan säga dig varför. Du undrar varför ditt språk är förlorat, varför du inte kan kontrollera dig själv, så lite som du kan kontrollera kärleken. Du börjar småningom bli galen. Lika galen som han som kommer sent till mötet i New York, där han sitter i en grå och kall tunnelbana. Han sitter också i en vinkel lika stel som din, men han är försenad. Och vad är du? Du är för tidig. För tidig för ditt liv, dina känslor ligger efter. Du har tappat allt, eller har du ens fått det? Och i en rosslig megafon hör du någon sjunga om livet, kärleken och allt därtill. Du blinkar till, utan att öppna ögonen därefter. En tyst minut, och hur kunde klockan sedan vara elva? Detta är bara en tyst minut, skruva ner volymen och koncentrera dig på denna text. Men imorgon, ska jag förändra allt. Ställa mig upp och tro på allt du säger. Detta kommer ändå aldrig ta slut, inte som på film. Allting slutar lyckligt eller fel, förutom dessa skavsår och ärr i min panna, långt inne i huvudet. Kyssa asfalten, den dagen kommer. Men imorgon ska jag förändra allt. Jag ska bli mer än ingenting, jag har blivit något av skuggorna som svept förbi. En skugga som stannade en sekund, såg på med en ögonvita fylld av fukt och röda strimlor. En blå iris förvandlades till grå. Såg på mig , såg en spegelbild av rök. Men ingenting kommer att bli som förr. Du kan ställa dig upp och hitta hem, men det kanske låter lika ologiskt som alla dessa meningar. Men där det finns mörker, finns det ljus. Och smärta kommer ursprungligen längst inifrån ditt eget hjärta. Gå tillbaka på vägen du kom ifrån och plocka upp det du en gång tappade. Gör det, eller fortsätt dela denna vinkel med mig. Se det från ditt perspektiv eller mitt. Det spelar ingen roll, så länge du inte blåser bort oss med vinden. Stanna här, slå sönder allt för min skull. Förändra världen tillsammans med mig imorgon. För vi ska runda hörnet, gå tillbaka till skälet för att vi satte oss ner. Sen ska vi binda det med taggtråd och tända ljuset igen. Men inte vill du väl starta tiden? För om tiden läker allt, då vill jag inte bli stor. När jag ser allt som händer, då vänder jag hellre om. Ta ett första steg mot ett rökgigare land, fullt av dimma och fukt. Eller förändra världen, sitta och stirra ut här med mig. För vem bad om det? Vem bad om rosa och rött? Vem bad om romantik och passion? Vänd inte på sidan efter det här, sätt dig ner hos mig istället och tänk över oss och världen. Vem har en mening i detta ingenting !?

bV*74a^